

Sir Gadabout

Martyn Beardsley

Il·lustracions

Tony Ross

Traducció

Pere Martí Casado

**bam
bú**
EDITORIAL

1. La cort del rei Artús

Fa molts i molts anys, fins i tot abans que s'inventés la televisió, hi havia un cavaller anomenat Sir Gadabout¹. Això passava en temps del famós rei Artús i la seva Taula Rodona, una època emocionant i misteriosa per viure, especialment per a un cavaller.

En un racó boirós i remot d'Anglaterra s'elevava el castell anomenat Camelot, i allà el rei Artús havia reunit els millors cavallers del regne al voltant de la Taula Rodona. Aquests cavallers havien d'estar preparats per sortir immediatament i lluitar contra malfactors, dracs, gent que llencés escombraries a terra... i per mantenir la pau en general.

Si poguessis viatjar en el temps i visitar Camelot, et trobaries amb el galant rei Artús, alt i valent, estimat i respectat. Al seu costat hi hauria la reina Ginebra, bella, elegant i amb la mà trencada per al bricolatge. Al seu voltant hi veuries tots els grans cavallers, els noms dels quals ens poden semblar

---

1. La traducció literal del mot Gadabout seria *Pixavagant*: persona que va i ve sense fer gaire feina de profit.

estrany avui en dia: Sir Lancelot, Sir Gawain, Sir Dorothy (aquest ja sonava estrany fins i tot llavors) i Sir Gadabout.

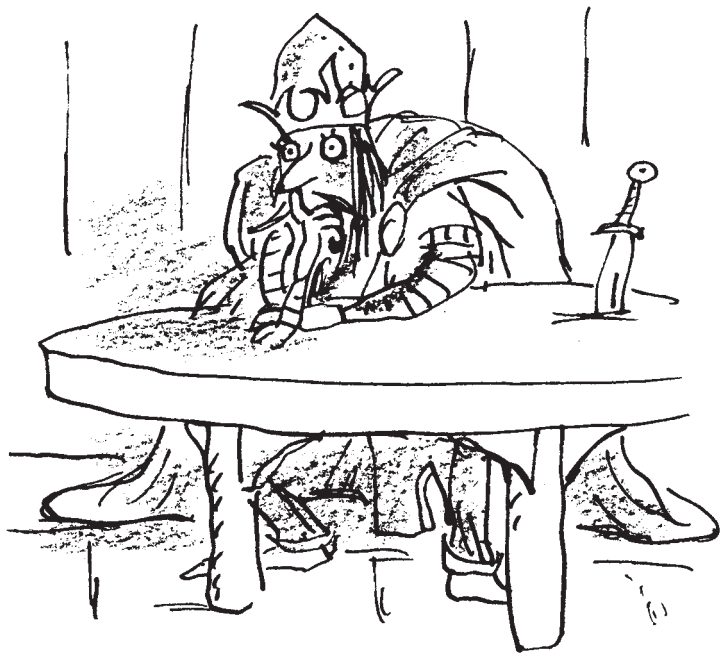
Tot i que Sir Gadabout seia a la Taula Rodona amb els millors, ell no era pas el que diríem un dels millors cavallers del país. De fet s'ha de dir, sense cap mena de dubte, que era el Pitjor Cavaller del Món. Fins i tot l'edició del març de la revista *Cavallers Illustrated*² el va votar com «el cavaller amb més probabilitats de tallar-se el propi peu en una lluita».

2. L'autor juga amb el nom de la coneguda revista americana *Sports Illustrated*.

L'armadura se li aguantava gràcies a l'òxid i, encara que l'hagués netejat, ja li havia quedat petita quan tenia onze anys. Duia una llança tan torçada que gairebé només li servia per atacar quan hi havia alguna cantonada i l'espasa, que estava trencada per la meitat i enganxada amb cinta adhesiva, es balancejava de manera alarquant quan feia una mica massa de vent. El seu cavall, en Pegasus, tenia uns noranta anys i era sancallós.

Al rei Artús li feia pena Sir Gadabout, que era molt treballador i ben educat. Probablement va ser per això que el rei li va permetre d'entrar a la gloriosa –malgrat la seva presència– companyia de la Taula Rodona.

Per ser francs, Sir Gadabout no havia realitzat tants actes heroics com els altres cavallers. De fet, quasi no n'havia fet cap, tret que tinguéssim en compte el cop que havia acompanyat el temible Sir Bors de Ganis en una missió per rescatar la bella donzella Fiona, de l'illa d'Iona. Aquell cop es va perdre entre la misteriosa boira i va acabar a Tipton, uns cinc-cents quilòmetres lluny d'on Sir Bors se les havia d'arreglar ell tot sol amb el rescat.

Una vegada Sir Gadabout també havia ajudat una velleta adorable a baixar el gat d'un arbre. No estava atrapat, com semblava (però ell no ho podia pas saber, això), i després a Sir Tristany li va costar tres hores més baixar Sir Gadabout de l'arbre...

Un dia, a Camelot es va anunciar la celebració d'un torneig, que és on els cavallers galopen dalt d'un cavall, l'un contra l'altre, sortint cadascun des d'una banda del camp, i intenten fer caure del cavall el contrincant amb una llança. A la gent li encantava veure les justes, que era com s'anomenaven aquests combats, i era una oportunitat per als cavallers a l'hora de demostrar com n'eren de valents.

Es va preparar un camp als afores del castell de Camelot per al gran esdeveniment, es van aixecar les tendes, es van començar a preparar entrepans i broquetes i es va establir una filera de seients per al rei i els con-

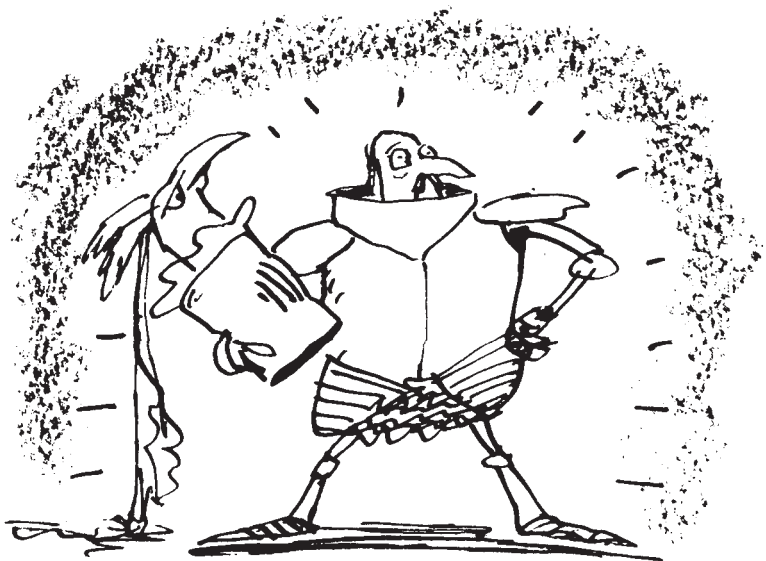
vidats més importants. La gent venia d'uns quants quilòmetres a la rodona, i aviat s'hi va aplegar una multitud. Era, més o menys, com un partit de futbol, amb el públic donant suport al seu favorit, animant-lo o escridassant l'altre. Segurament hagués estat el «partit de la jornada» si ja s'hagués inventat la televisió, però com ja he apuntat abans, això encara no havia passat.

El rei Artús finalment es va aixecar del seu seient i va anunciar l'inici del torneig. L'entusiasme entre la multitud va créixer de cop, i aviat l'únic que es va sentir va ser una forta remor: «Rum, rum, rum».

De cop una veu va cridar:

–Mireu! És Sir Lancelot!

Efectivament, va entrar a la pista dalt del seu fogós cavall de batalla i el «rum, rum, rum» encara va créixer més. Sir Lancelot portava una esplèndida armadura de plata, ben enllustrada, que brillava i centellejava amb els rajos del sol. Però més que l'armadura, el que en destacava eren els cabells rossos i rinxolats que tenia i un impressionant bronzejat que lluïa. Es va col·locar amb l'esquena ben recta damunt la sella del cavall (fins i tot els cavallers famosos s'havien d'asseure amb l'esquena ben recta) amb el seu escuder (una espècie de servent personal) trotant darrere seu. L'escuder portava les llances de Sir Lancelot. Era una imatge esplèndida.

A continuació va sortir Sir Gadabout, que havia de ser el rival de Sir Lancelot.

Sir Gadabout no portava l'habitual armadura rovellada que duia sempre, i vist des de fora realment semblava un lluitador imponent. Però per dins ja era una altra història.

Havia agafat l'armadura de les ocasions especials del seu germà. El problema era que Sir Gadabout era considerablement més petit que el seu germà, que era Sir Fèlix l'Inflat. Quedava tant d'espai dins de l'armadura que quan Sir Gadabout tenia picor al genoll (la qual cosa, per alguna raó, era bastant freqüent), podia rascar-se'l tranquil·lament per dins del vestit.

Els braços no li arribaven ni a la meitat dels de l'armadura, i el cap amb prou feines li sortia per dalt. Li anava tan gran que fins i tot s'havia guardat els entrepans (que es reservava per a l'hora de dinar) a dins de la cuirassa, que és la peça de l'armadura que cobreix la part de dalt del cos, com una jaqueta de metall. Però aviat va començar a fer molta calor dins l'armadura, i el formatge va començar a desprendre una olor molt forta.

Trotant orgullós al costat de Sir Gadabout hi havia en Herbert, el seu fidel escuder. Carregava les llances del seu senyor, tot i que Sir Gadabout només en tenia dues: la torçada i una altra que pertanyia a

Sir Fèlix l'Inflat, que estava una mica greixosa i tendia a relliscar de les mans en comptes de fer caure l'adversari a terra.

En Herbert feia anys que estava al servei de Sir Gadabout, i sentia una devoció absoluta pel seu senyor. Era un jove baixet i rabassut amb els cabells castanys i llisos, i amb un serrell que quasi li tapava els ulls, com un clàssic gos d'atura anglès. No era gaire intel·ligent, però tenia un ganxo potent. Poca gent s'atrevia a riure's de Sir Gadabout quan en Herbert hi era a prop.

Els dos cavallers es van aturar un a cada banda de la pista plena d'herbes. Els escuders van donar una llança a cadascú, i el «rum, rum, rum» de la multitud va esdevenir expectant. Els dos cavalls van piafar impacients, esperant la càrrega.

El rei Artús es va posar dret, es va treure un mocador de seda vermell de la butxaca, i el va fer onejar a l'aire. La multitud va emmudir, contenint la respiració amb expectació...

El rei Artús es va mocar amb el mocador de seda vermell amb un sorollós «mooc» i a continuació es va posar a parlar amb Ginebra sobre què hi hauria per sopar. La multitud va haver de tornar a respirar, ja que se'ls començava a posar la cara de color blau. Algú va fer un cop de colze al rei Artús per recordar-li que se suposava que havia de donar inici a la justa.

–Què? Oh, sí! –va estar a punt d'alçar altra vegada el mocador, però just a temps va recordar per a què l'havia fet servir. Apressadament se'l va entaforar a la butxaca.

Va agafar aire i va proclamar:

–Dames i cavallers! –la multitud va contenir la respiració un cop més. Els cavalls van esbufegar i els cavallers es van armar de valor–. Que comenci la justa!

